

Arrest

nr. 231 473 van 20 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 22 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 april 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad van State van 7 oktober 2019 met nummer 245.653 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 februari 2018 met nummer 197 804 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 21 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die als minderjarige het Belgische grondgebied binnenkomt, dient op 21 mei 2007 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 17 december 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker dient in de volgende jaren meerdere aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Al deze aanvragen worden negatief beantwoord.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 12 december 2012 een beslissing tot de afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

1.5. Verzoeker dient op 6 november 2013 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 april 2014 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag, zoals bedoeld in punt 1.5., zonder voorwerp wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 29 april 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van #AVRDAT# door (de advocaat van) betrokkene/n, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

- *Betrokkene staat momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hem/haar werd betekend op 12.12.2012. Dat inreisverbod verbiedt hem zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 11.12.2015. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.*

Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mag betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

- *Er werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 0 dagen betekend op 12.12.2012.*

- *Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden. [...]*

1.7. Eveneens op 14 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 29 april 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“[...] De heer die verklaart te heten: [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 12.12.2012. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem eveneens betekend op 12.12.2012. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 12.12.2012.[...]"

1.8. Verzoeker dient een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de beslissingen, zoals bedoeld in punten 1.6. en 1.7.

1.9. Bij arrest van 11 januari 2018 met nummer 197.804 vernietigt de Raad de beslissingen, zoals bedoeld in de punten 1.6. en 1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging dient tegen voormeld arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.10. Bij arrest van 7 oktober 2019 met nummer 245.653 vernietigt de Raad van State het arrest van de Raad, zoals bedoeld in punt 1.9.

1.11. Thans vormen de beslissingen zoals bedoeld in de punten 1.6. en 1.7. opnieuw de respectievelijk, eerste en tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

2.2. Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat een verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.4. Ter terechtzitting wordt erop gewezen dat blijkens aanvullende informatie van de verwerende partij, aan verzoeker op 4 september 2015 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt. Gevraagd naar het belang dat hij nog meent te kunnen laten gelden bij huidig beroep, gericht tegen het

bevel om het grondgebied te verlaten – gelet op het gegeven dat zelfs indien huidig bevel om het grondgebied te verlaten zou worden vernietigd, verzoeker nog steeds onderhevig zal zijn aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 september 2015, dat bovendien een recentere weergave van zijn situatie omvat – stelt verzoeker zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu.

2.5. Gelet op bovenstaande toont verzoeker niet aan dat hij in casu alsnog een actueel belang bij huidig beroep, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, kan laten gelden. Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan omtrent de tweede en derde exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, opgeworpen in de nota met opmerkingen.

2.6. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een eerste exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, dit op grond van het feit dat het verzoeker verboden is om zich op het Belgisch grondgebied te bevinden. De verwerende partij preciseert deze exceptie als volgt:

“Verzoeker is het voorwerp van een inreisverbod, genomen op 12 december 2012 dat drie jaar geldt. Daarom is het hem tot minstens 12.12.2015 verboden om zich op het Schengengrondgebied te bevinden, ten gevolge van de artikelen 7, eerste lid, 12° en 74/12, derde lid en de §§2 en 4 van de vreemdelingenwet. Die beslissing werd niet aangevochten door verzoeker en het inreisverbod is thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig.”

2.7. De verzoekende partij werpt een grief op betreffende artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Dit verdragsartikel primeert op de Vreemdelingenwet en gelet op het gestelde in artikel 13 van het EVRM dient de Raad deze grief te behandelen. De verzoekende partij vraagt de Raad ook een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie en gezien de primauteit van Unierecht kan de Raad ook deze vraag niet zomaar aan de kant schuiven en niet behandelen door de exceptie van de verwerende partij aan te nemen.

De eerste exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen, is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de eerste bestreden beslissing.

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Verzoeker heeft op grond van zijn gezinsleven met zijn Belgisch kind een machtiging tot verblijf aangevraagd op grond van artikel 9bis Vw.

Omdat verzoeker op 12.12.12 het voorwerp vormde van een inreisverbod van 3 jaar meent verwerende partij dat de aanvraag machtiging tot verblijf zonder voorwerp is.

Er bestaat hier echter geen enkele wettelijke basis voor. Nergens vermeldt artikel 9bis Vw. als ontvankelijkheidsvoorwaarde dat de verzoeker niet het voorwerp mag vormen van een inreisverbod.

Een inreisverbod mag dan nog volgens de definitie gegeven in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet een verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn verbieden, het is daarom nog niet zo dat het inreisverbod gradaties van onwettig verblijf zou introduceren in de Vreemdelingenwet. Inreisverbod of niet, een vreemdeling zonder verblijfsrecht kan niet nog minder wettig verblijven dan onwettig, en onwettig verblijf op zich verhindert niet dat een vreemdeling een aanvraag op grond van artikel 9bis Vw. indient. Het inreisverbod kan op zich dan ook geen hinderpaal vormen om een aanvraag 9bis in te dienen.

Het inreisverbod vindt zijn grondslag in Europees recht, met name in Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna "Terugkeerrichtlijn"), een richtlijn die gemeenschappelijke normen vastlegt voor de verwijdering en terugkeer van onderdanen van derde landen.

De mogelijkheid om het inreisverbod te laten opheffen of intrekken, an sich, vindt ook zijn grond in Europees recht, met name in artikel 11.3 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet zet deze bepaling om en voorziet inderdaad de mogelijkheid om een opheffing of opschorting van een inreisverbod aan te vragen, doch voegt hier als modaliteit aan toe dat dit uitsluitend dient te gebeuren bij de Belgische diplomatieke post die bevoegd is voor het land van herkomst:

"§1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

§ 5. De minister kan, bij besluit, de categorieën van personen omschrijven voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen.

§ 6. Wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt dat door een andere lidstaat werd afgegeven en de minister of zijn gemachtigde overweegt om hem een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, raadpleegt hij voorafgaand deze lidstaat om rekening te houden met diens belangen."

Verwerende partij is van oordeel dat verzoeker het land eerst dient te verlaten en de opschorting of opheffing van het inreisverbod dient te gaan aanvragen in zijn land van herkomst.

Een eventuele aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod van verzoeker zal geen enkel effect sorteren. Wanneer zijn aanvraag niet zou worden beantwoord binnen de vier maanden, wordt de beslissing als negatief beschouwd. Indien hij vervolgens met succes beroep zou aantekenen, moet opnieuw een beslissing worden genomen. Opnieuw zou dit antwoord kunnen bestaan uit een louter stilzwijgen. De mogelijkheid voor verzoeker om een opheffing van het inreisverbod te verkrijgen is dus louter hypothetisch. Hierdoor bestaat het risico dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft om verzoeker het verblijfsrecht als familielid van een Belg definitief te ontfangen en de uitoefening van het gezinsleven met zijn kind in ons land onmogelijk te maken.

De geografische beperking om de opheffing of opschorting van het inreisverbod enkel te kunnen aanvragen op de diplomatieke post in het land van herkomst, vindt geen grond in Europees recht. Dit gaat dus om een puur Belgische wetsbepaling.

Het familieleven van verzoeker met zijn kind, wordt beschermd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest als fundamenteel grondrecht.

Deze bepalingen, met dezelfde draagwijdte, waarborgen het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Om zich te kunnen beroepen op dit artikel, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wat een gezinsleven uitmaakt is een feitenkwestie en hangt af van het feit of er daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden zijn.

Het kan zowel om een de jure gezinsleven gaan, maar het kan evengoed om een feitelijk gezinsleven gaan. Zo heeft het Hof al beslist dat er tussen een minderjarige en een volwassene die geen familie was maar zorg droeg voor het kind een familieband aanwezig was (EHRM, X, Y and Z v. the United Kingdom, application no. 21830/93, judgment [GC] of 22 April 1997.)

Het beschermde privéleven omhelst dan weer erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

Tussen ouders en kinderen is er quasi altijd een gezinsband, ook als deze ouders gescheiden zijn (EHRM Berehab e.a. t. Nederland, 21 juni 1988, nr. 10730/84).

In casu was verwerende partij op de hoogte van het gezinsleven tussen verzoeker en zijn kind.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Bovendien kan uit artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest ook een positieve verplichting voortvloeien om het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker te waarborgen. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.)

De proportionaliteit van de verwijderingsbeslissing wordt in de Europese rechtspraak voor vreemdelingen onder andere beoordeeld aan hand van:

- of er criminele feiten gepleegd zijn - de aard en ernst van de criminele feiten - de termijn dat verzoeker al in het land was - de termijn verstreken na de feiten en het gedrag gedurende die periode - de nationaliteiten van de verzoeker en zijn familieleden - de sterkte van zijn sociale, culturele en familiale banden in het herkomstland en land van verblijf - de duur van een huwelijk - of de partner op de hoogte was van de feiten bij het ontstaan van de relatie - of er kinderen zijn en hoe oud die zijn, - ... (Zie ECtHR, Boulif v. Switzerland, No. 54273/00, 2 August 2001; ECtHR, Üner v. the Netherlands [GC], No. 46410/99, 18 October 2006; ECtHR, Balogun v. the United Kingdom, No. 60286/09, 10 April 2012, paras. 43-53)

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands, 31 januari 2006, nr. 50435/99)

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

“De rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ...”*

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”.

Een bijlage 13 die wordt afgeleverd is een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn).

Het zonder voorwerp verklaren van de vraag tot regularisatie is een toepassing van de mogelijk die artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn geeft.

Overweging 22 van de Terugkeerrichtlijn verduidelijkt dat “[o]vereenkomstig het Verdrag van 1999 van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn het belang van het kind voorop te stellen. Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn de eerbiediging van het gezinsleven voorop te stellen.”

Overweging 24 voegt hieraan toe: “In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend.” Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat “[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”*

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen, zoals in casu verzoeker, zijn gezinsleven en het hoger belang van zijn kind in aanmerking te nemen.

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in ‘General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)’ van 29 mei 2013, het volgende:

“1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child,¹ and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context.”

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

“5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity.”

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op.

1 Committee on the Rights of the Children, ‘General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)’, 29 mei 2013.

“6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: (...)

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation.”

Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen.

“32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child.”

Opnieuw wordt de nood aan een specifieke benadering die rekening houdt met alle relevante omstandigheden van het kind benadrukt.

“42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the holistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development.”

Het doel van artikel 8 EVRM is, zeker wanneer het jonge kinderen betreft, het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een kind ontplooit en het kind stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Centraal hierin staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie.

Het recht op een gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, Uner v. the Netherlands, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het recht op gezinsleven van verzoeker, en met het hoger belang van het kind, zoals vereist door artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest, artikel 24 van het Handvest, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij diende hier eveneens omtrent te motiveren. De zorgvuldigheidsplicht vereist overigens dat verwerende partij rekening houdt met alle relevante informatie, wat aldus niet gebeurd is.

Het gezinsleven en het belang van de kinderen worden door verwerende partij niet in rekening gebracht. Het wordt niet beoordeeld doordat het inreisverbod als een soort exceptie van onontvankelijkheid wordt opgeworpen door verwerende partij.

Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)”.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen. [...]”

3.2. Het middel wordt enkel onderzocht voor zover het betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing. Dit houdt in dat de Raad geen uitspraak doet over de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel en evenmin uitspraak doet over de opgeworpen schending van bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De eerste bestreden beslissing is immers geen beslissing waarmee Unierecht ten uitvoer wordt gelegd. De eerste bestreden beslissing valt ook niet onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn zodat de Raad geen uitspraak doet over de opgeworpen schending van artikel 5 van deze richtlijn. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen

of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing in casu is voorzien van een motivering. Zo wordt gesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard. Er wordt hierbij gemotiveerd dat verzoeker onderhevig is aan een inreisverbod, dat niet opgeheven of opgeschort is. Hierbij wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 74/12, §1, derde lid, §3 en §4 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker zich niet op het Belgische grondgebied mag bevinden. Er wordt aan herinnerd dat verzoeker om de opheffing of opschorting van voormeld inreisverbod kan verzoeken, doch dat dit dient te gebeuren bij de Belgische diplomatieke post of consulaire beroepspost, bevoegd voor zijn woon- of verblijfplaats. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de eerste bestreden beslissing, waar hij er inhoudelijke kritiek op uitoefent. Deze inhoudelijke kritiek wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. In casu wordt verzoekers verblijfsaanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp verklaard, omdat verzoeker onderhevig is aan een inreisverbod dat niet werd opgeheven, noch werd opgeschort.

3.7. Verzoeker betoogt dat er geen enkele wettelijke basis voorhanden is om een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren, louter omdat de aanvrager onderhevig is aan een inreisverbod. Verzoeker stelt dat een vreemdeling zonder verblijfsrecht op onwettige wijze op het grondgebied verblijft – waarbij het bestaan van een inreisverbod het verblijf van die vreemdeling niet *“nog minder wettig [...] dan onwettig”* maakt – en dat dit onwettig verblijf als dusdanig niet verhindert dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op voormelde grond wordt ingediend.

3.8. Verzoeker kan evenwel niet worden gevolgd in zijn betoog. De Raad dient vooreerst op te merken dat het inreisverbod waaraan verzoeker onderhevig is, op heden – ondanks het gegeven dat hij het Belgisch grondgebied nog niet heeft verlaten – reeds rechtsgevolgen heeft. Zo werd in het arrest van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, Ouhrami, van het Hof van Justitie enkel uitspraak gedaan over de vraag vanaf wanneer de duur van het inreisverbod moet worden berekend, waarbij werd aangegeven dat de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid vereist dat de duurtijd van het inreisverbod slechts ingaat van zodra aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Uit deze vaststelling van het Hof van Justitie, kan evenwel *“niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten.”* (RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653). Verder kan worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 in de zaak C-182/16, K.A., waarin werd vastgesteld dat *“richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat*

deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden.” Dit arrest maakt geen onderscheid tussen derdelanders, naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten. Aldus verzet het Hof van Justitie zich niet principieel tegen de praktijk dat een inreisverbod wordt aangewend om een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. Hierbij kan op pertinente wijze worden gewezen op het verschil tussen een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, dat een recht op verblijf betreft, en een verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat slechts een machtiging tot verblijf betreft. Wanneer een bepaalde praktijk in beginsel reeds kan worden toegelaten voor een recht verblijf, kan deze a fortiori tevens worden toegelaten voor een machtiging tot verblijf (RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653). In het kader van een machtiging tot verblijf beschikt de Belgische staat immers steeds over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.9. Verzoeker kan zich in deze ook niet zonder meer op gelijke voet plaatsen met een louter onwettig verblijvende derdelander. Immers vormt een inreisverbod wel degelijk een middel *“om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen om het grondgebied van de lidstaten”*. Een derdelander onderhevig aan een inreisverbod toelaten te trachten zijn verblijf te regulariseren, strookt niet met voormeld doel. Waar verzoeker verder nog kritiek uitoefent op de passage in de eerste bestreden beslissing onder het kopje *“ter herinnering”*, waarin wordt gewezen op de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod en de modaliteiten daartoe, wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing een antwoord formuleert op een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Met deze beslissing doet verweerder derhalve geen uitspraak over een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod. Verzoeker richt zich met deze kritiek dus niet tegen de eerste bestreden beslissing. De Raad gaat er dan ook niet verder op in.

3.10. Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet wordt geschonden *“door de met toepassing van die bepaling ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf niet in aanmerking te nemen, omdat aan [de betrokken vreemdeling] een inreisverbod was opgelegd”* (RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653). Het enkele gegeven dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet voorziet in een dergelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde, doet hieraan geen afbreuk. De Raad kan enkel herhalen dat het *“niet in aanmerking nemen”* van de verblijfsaanvraag geen schending inhoudt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653).

3.11. Waar verzoeker nog tracht een Unierechtelijke dimensie aan zijn situatie te voegen, wijst de Raad erop dat dit niet kan worden aangenomen. Verzoeker betoogt dat *“het zonder voorwerp verklaren van de vraag tot regularisatie een toepassing [is] van de mogelijkheid die artikel 6/4 van de Terugkeerrichtlijn geeft”*. Hierbij kan evenwel enkel worden vastgesteld dat voormelde bepaling van de richtlijn louter stelt dat als beslist wordt tot het toekennen van een verblijfsvergunning in schrijnende gevallen of om humanitaire of om andere redenen – wat volledig behoort tot de soevereine en discretionaire bevoegdheid van de lidstaten – er in dat geval geen terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd of een eerder uitgevaardigd terugkeerbesluit wordt ingetrokken of opgeschort. Bij een beslissing over het al dan niet toekennen van een verblijfsvergunning conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet handelt een lidstaat op basis van zijn soevereine bevoegdheid en wordt derhalve geen uitvoering gegeven aan een Unierechtelijke bepaling. Evenmin kan verzoeker zijn inreisverbod aanwenden als Unierechtelijk aanknopingspunt voor de eerste bestreden beslissing. Hoewel het inreisverbod an sich weliswaar een Unierechtelijk instrument betreft, impliceert dit niet dat elke beslissing waarin naar voormeld inreisverbod wordt verwezen, hierdoor ipso facto eveneens een Unierechtelijk karakter krijgt. De eerste bestreden beslissing betreft een antwoord op een verblijfsaanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het betrekken van een inreisverbod in voormeld antwoord, verandert niets aan het nationaalrechtelijk karakter van deze verblijfsaanvraag. Een verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft geen aanvraag waarop het recht van de Unie van toepassing is (RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653). Verzoeker kan zich in casu dan ook niet beroepen op de door hem aangehaalde bepalingen van het Handvest. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.12. Het ontbreken van een aanknopingspunt met het Unierecht, impliceert eveneens dat geen gevolg kan worden gegeven aan de door verzoeker voor het eerst ter terechtzitting neergelegde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie. Louter volledigheidshalve wijst de Raad op het volgende: verzoeker claimt dat zijn *“leven definitief geschorst”* is omdat hij niet kan terugkeren naar Angola, waardoor het inreisverbod nooit zou beginnen aflopen en hij niet om de schorsing en/of opheffing van dit inreisverbod

zou kunnen verzoeken. De Raad benadrukt in deze nogmaals dat verzoekers grief aldus betrekking heeft op een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod en de modaliteiten daarvan. Thans ligt geen dergelijk verzoek voor, doch wel een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Indien verzoeker zich vragen stelt omtrent de verzoekenbaarheid van de modaliteiten van een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod met het Unierecht, kan hij dergelijke grieven uiten in het kader van een eventueel beroep gericht tegen een weigeringsbeslissing inzake een opheffings- of schorsingsverzoek van het inreisverbod. Verder verduidelijkt verzoeker ook niet waarom hij niet in de mogelijkheid zou zijn een verblijfsrecht op grond van zijn minderjarig(e) Belgisch(e) kind(eren) te verwerven. Losstaand van de vaststelling dat verzoeker in gebreke blijft in concreto aan te tonen dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om een paspoort te verkrijgen – zo ligt enkel een schrijven van de Angolese ambassade van 17 augustus 2007 voor, zijnde zo'n twaalf jaar geleden, waarin enkel wordt aangegeven welke documenten vereist zijn voor de afgifte van een paspoort en een verklaring van de IOM van 16 maart 2010 dat *“momenteel geen positief gevolg [kan] [worden] gegeven aan deze aanvraag tot vrijwillige terugkeer”* – en hij niet aantoonst dat een biometrisch paspoort enkel in Angola zelf kan worden uitgereikt zoals ter terechtzitting wordt voorgehouden, wijst de Raad op het volgende. Het enkele gegeven dat verzoeker niet in het bezit is van een paspoort, impliceert niet dat hij in de onmogelijkheid verkeert zijn verwantschap met zijn Belgisch(e) kind(eren) aan te tonen. Immers voorziet artikel 41, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid om *“op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”*. Zoals verzoeker zelf reeds stelt blijkt uit het arrest K.A. van het Hof van Justitie niet dat het – binnen de daarin vastgestelde grenzen – onmogelijk zou zijn een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging aan te vragen, indien men onderhevig is aan een inreisverbod. Nogmaals benadrukt de Raad dat verzoeker thans een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geïnitieerd. Verzoeker kan nog steeds trachten een verblijfsrecht te verwerven op basis van zijn Belgisch(e) kind(eren).

3.13. Wat betreft artikel 8 van het EVRM, dient de Raad vooreerst op te merken dat verzoeker zich in zijn uiteenzetting voornamelijk beperkt tot een louter theoretische uiteenzetting aangaande het recht op een gezinsleven en het hoger belang van het kind, zonder evenwel deze theoretische principes toe te passen op zijn eigen zaak.

3.14. Voor zover dient te worden begrepen dat de grief betreffende artikel 8 van het EVRM ook betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat er zich in het administratief dossier een synthesesnota bevindt, waarin wordt gesteld als volgt:

“1) Hoger belang van het kind:

artikel 8 EVRM: betrokkene is gevaar voor openbare orde; Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten.

Kind verblijft bij moeder, betrokkene heeft geweld gebruikt tegen moeder en kan kind enkel in neutrale ruimte zien, hij heeft geen inkomen; hij kan opheffing van het inreisverbod aanvragen indien hij kind wenst te zien; geen elementen aangedragen in aanvraag dat hij kind regelmatig zou zien

2) Gezin- en familieleven:

artikel 8 EVRM: betrokkene is gevaar voor openbare orde; Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten.”

315. Aldus kan niet zonder meer worden gesteld dat in casu verzoekers gezinsleven en het hoger belang van het kind op geen enkele wijze werden getoetst door verweerder of dat hij hiermee geen rekening heeft gehouden. Door louter opnieuw te verwijzen naar de aanwezigheid op het grondgebied van zijn Belgisch minderjarig kind en een theoretisch betoog van het hoger belang van het kind weer te geven, toont verzoeker niet in concreto aan dat de eerste bestreden beslissing op onevenredige wijze afbreuk zou doen aan zijn private belangen of het hoger belang van zijn kind. Hierbij kan worden verwezen naar rechtspraak van het EHRM dat de tijdelijke scheiding van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, quod in casu, niet dezelfde ontwrichtende impact

heeft op het leven van deze kinderen als de tijdelijk scheiding van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land van die ouder en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner/ Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/het Verenigd Koninkrijk). De Raad wijst er hierbij op dat in het vonnis van de jeugdrechtbank van Kortrijk van 26 juni 2012, dat verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag heeft gevoegd, werd bepaald dat verzoekers kind zijn hoofdverblijf zal hebben bij zijn moeder en dat de contacten tussen verzoeker – die *“tot op heden weinig stappen ondernomen heeft om enig engagement te tonen ten aanzien van het kind”* – en het kind onder begeleiding van het CAW in een neutrale bezoekenruimte zullen doorgaan. Zoals verweerder in bovenstaande synthesesnota reeds aangaf, werden er in de verblijfsaanvraag geen bewijzen voorgebracht dat verzoeker regelmatig contact zou onderhouden met zijn kind. Ook bij het verzoekschrift worden geen dergelijke bewijzen toegevoegd. Evenmin wordt dergelijks ter terechtzitting neergelegd. In het licht van deze omstandigheden, toont verzoeker met zijn voornamelijk theoretisch betoog niet in concreto aan dat de eerste bestreden beslissing kind op onevenredige wijze afbreuk zou doen aan zijn gezinsleven of het hoger belang van zijn minderjarig kind. Zoals hierboven reeds aangegeven, staat het verzoeker ook vrij te trachten een verblijfsrecht te verwerven in functie van zijn minderjarig(e) Belgisch(e) kind(eren). Er kan niet zonder meer worden vastgesteld dat het ontbreken van een paspoort en het onderhevig zijn aan een inreisverbod dergelijke betrachting onmogelijk zou maken. Gelet op bovenstaande wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA